

Boodschap van de Heilige Vader Franciscus voor de 60^e Wereldgebedsdag voor roepingen

Roeping: genade en zending

Geliefde broeders en zusters, zeer geliefde jongeren,

Het is voor de zestigste keer dat wij de Wereldgebedsdag voor roepingen vieren, ingesteld door de heilige Paulus VI in 1964 tijdens het Tweede Vaticaans Oecumenisch Concilie. Dit providentiële initiatief heeft tot doel de leden van Gods volk te helpen, persoonlijk en in de gemeenschap, om een antwoord te geven op de oproep en de zending die de Heer aan ieder toevertrouwt in de wereld van vandaag, een wereld met haar wonden en verwachtingen, haar uitdagingen en verworvenheden.

Dit jaar stel ik u voor dat we nadenken en bidden, geleid door het thema “Roeping: genade en zending”. Het is een kostbare gelegenheid om opnieuw met verbazing te ontdekken dat de oproep van de Heer genade is, een gratis geschenk, en tegelijkertijd is het een verplichting om erop uit te gaan en het evangelie uit te dragen. Wij zijn geroepen tot een geloof dat getuigt en dat een sterke verbinding maakt tussen het leven van de genade, door middel van de sacramenten en de kerkgemeenschap, en het apostolaat in de wereld. Bezield door de Geest, laat een christen zich bevragen door de randgebieden van het bestaan en is hij gevoelig voor menselijke drama's, waarbij hij altijd goed beseft dat de zending een werk van God is en niet individueel wordt verwezenlijkt, maar in de kerkgemeenschap, samen met de broeders en de zusters, geleid door de herders. Want dit is van oudsher en voor altijd de droom van God: dat wij met Hem leven in een gemeenschap van liefde.

“Hij heeft ons uitverkoren vóór de grondlegging der wereld”

De apostel Paulus opent voor ons een wonderbaarlijke horizon: in Christus “heeft” God de Vader “ons uitverkoren vóór de grondlegging der wereld om heilig en vlekkeloos te zijn voor zijn aangezicht. In liefde heeft Hij ons voorbestemd zijn kinderen te worden door Jezus Christus, naar het welbehagen van zijn wil” (Ef. 1, 4-5). Het zijn woorden waarmee wij het leven in zijn volle betekenis kunnen zien: God “ontwerpt” ons naar zijn beeld en gelijkenis en wil dat wij zijn kinderen zijn: wij zijn geschapen door de Liefde, uit liefde en met liefde, en wij zijn gemaakt om lief te hebben.

Deze oproep die ingeschreven is in de vezels van ons wezen en draagster is van het geheim van het geluk, bereikt ons door de werking van de heilige Geest in de loop van ons leven op steeds nieuwe wijze: verlicht ons verstand, geeft kracht aan onze

wil, vervult ons met verwondering en doet ons hart branden. Soms breekt zij zelfs op een onverwachte wijze door. Zo was het voor mij op 21 september 1953, toen ik, op weg naar het jaarlijkse studentenfeest, de aandrang voelde om een kerk binnen te gaan en te biechten. Die dag heeft mijn leven veranderd en heeft er een stempel op gedrukt dat tot vandaag voortduurt. Gewoonlijk echter baant de goddelijke oproep om jezelf te geven zich geleidelijk een weg: in contact met een situatie van armoede, op een ogenblik van gebed, dankzij een helder getuigenis van het evangelie, bij een lectuur die onze geest opent. Of wanneer wij een Woord van God horen en voelen dat het juist tot ons gericht is, bij het advies van een broeder of een zuster die ons begeleidt, in een tijd van ziekte of rouw... De fantasie van God die ons roept, is eindeloos.

En zijn initiatief en zijn vrije gave wachten op ons antwoord. Roeping is “de verstrengeling van goddelijke uitverkiezing en menselijke vrijheid”¹, een dynamische en stimulerende relatie die God en het menselijk hart als gesprekspartners heeft. Zo is de gave van de roeping als een goddelijk zaad dat ontkiemt in de bodem van ons leven, ons openstelt voor God en ons openstelt voor anderen om met hen de gevonden schat te delen. Dat is de fundamentele structuur van wat wij bedoelen met roeping: God roept, omdat Hij liefheeft, en wij antwoorden dankbaar, omdat wij liefhebben. Wij ontdekken dat wij zonen en dochters zijn die door dezelfde Vader worden bemind en wij herkennen elkaar als broeders en zusters van elkaar. De heilige Theresia van het Kindje Jezus riep uit, toen zij deze werkelijkheid helder “zag”: “Ik heb eindelijk mijn roeping gevonden! Mijn roeping is de liefde! Ja, ik heb mijn plaats in de Kerk gevonden [...]. In het hart van de Kerk, mijn Moeder, zal mijn liefde zijn”².

“Ik ben een zending op deze aarde”

De roepstem van God houdt, zoals wij zeiden, een zending in. Er is geen roeping zonder zending. En er is geen geluk en volledige zelfverwezenlijking zonder de ander het nieuwe leven aan te bieden dat wij hebben gevonden. De goddelijke oproep tot de liefde is een ervaring die men niet kan verzwijgen. “Wee mij, als ik het evangelie niet verkondig!”, riep de heilige Paulus uit (1 Kor. 9, 16). En de Eerste Brief van Johannes begint zo: “Wat wij hebben gehoord, aanschouwd en aangeraakt - dat wil zeggen het mensgeworden Woord - verkondigen wij ook aan u, opdat onze vreugde volkomen is” (vgl. 1, 1-4).

Vijf jaar geleden sprak ik in de apostolische exhortatie *Gaudete et exultate* iedere gedoopte als volgt toe: “Ook jij moet de totaliteit van je leven opvatten als een zending” (nr. 23). Ja, want ieder van ons, niemand uitgesloten, kan zeggen: “Ik ben een zending op deze aarde en daarom bevind ik mij in deze wereld” (apost. exhort. *Evangelii gaudium*, 273).

De gemeenschappelijke zending van ons allen als christenen is om met vreugde in iedere situatie, door onze houding en onze woorden te getuigen van wat wij ervaren, wanneer wij bij Jezus zijn en in zijn gemeenschap die de Kerk is. En dat vertaalt zich in werken van materiële en geestelijke barmhartigheid, in een gastvrije en zachtmoedige stijl van leven, die in staat is tot nabijheid, medeleven en tederheid, tegen de stroom in van een wegwerpcultuur en een cultuur van onverschilligheid.

¹ Slotdocument van de 15de Algemene Gewone Vergadering van de Bisschoppensynode (2018), Jongeren, geloof en onderscheiding van de roeping, nr. 78.

² Handschrift B, geschreven gedurende haar laatste retraite (september 1896): *Opere complete*, Rome 1997, 223.

Naaste worden, zoals de barmhartige Samaritaan (vgl. Luc. 10, 25-37), maakt het mogelijk de “kern” van de christelijke roeping te begrijpen: Jezus navolgen, die is gekomen om te dienen en niet om gediend te worden (vgl. Mar. 10, 45).

Deze missionaire activiteit komt niet eenvoudigweg voort uit onze vermogens, bedoelingen of plannen, noch uit onze wil en zelfs niet uit onze inspanning om de deugden in praktijk te brengen, maar wel uit een diepe ervaring met Jezus. Alleen dan kunnen wij getuigen worden van Iemand, van een Leven, en dat maakt ons tot “apostelen”. Dan herkennen wij onszelf “als gekenmerkt door deze zending om te verlichten, te zegenen, te verlevendigen, op te beuren, te genezen, te bevrijden” (apost. exhort. *Evangelii gaudium*, 273).

Een evangelisch icoon van deze ervaring zijn de twee leerlingen van Emmaüs. Na de ontmoeting met de verrezen Jezus vertrouwen zij elkaar toe: “Brandde ons hart niet in ons, terwijl Hij onderweg met ons sprak en ons de Schriften ontsloot?” (Luc. 24, 32). In hen kunnen wij zien wat het betekent “brandende harten en voeten die onderweg zijn”³ te hebben. Dat hoop ik ook voor de volgende Wereldjongerendag in Lissabon, waar ik met vreugde naar uitkijk en die als motto heeft “Maria stond op en ging haastig op weg” (vgl. Luc. 1, 39). Moge ieder zich geroepen voelen om op te staan en met een brandend hart haastig op weg te gaan!

Samen geroepen: bijeengeroepen

De evangelist Marcus vertelt over het ogenblik waarop Jezus twaalf leerlingen tot zich riep, ieder bij zijn eigen naam. Hij stelde hen aan om bij Hem te zijn en om hen uit te zenden om te prediken, ziekten te genezen en duivels uit te drijven (vgl. Mc. 3, 13-15). De Heer legde zo de grondslagen voor zijn nieuwe Gemeenschap. De Twaalf waren mensen met verschillende maatschappelijke achtergronden en beroepen, zij hoorden niet tot de belangrijkste categorieën. De evangelies vertellen ons vervolgens over andere roepingen, zoals die van de tweeënzeventig leerlingen die Jezus twee aan twee uitzendt (vgl. Luc. 10, 1).

De Kerk is nu juist *Ekklesía*, een Griekse term die betekent: *vergadering van personen die geroepen, bijeengeroepen zijn* om de gemeenschap te vormen van de missionaire leerlingen van Jezus Christus, die zich ervoor inzetten zijn liefde onder hen te beleven (vgl. Joh. 13, 34; 15, 12) en deze onder allen te verspreiden, opdat Gods Rijk komt.

In de Kerk zijn wij allen dienaars volgens verschillende roepingen, charisma's en bedieningen. De roeping tot zelfgave in liefde, die voor allen gemeenschappelijk is, ontplooit en concretiseert zich in het leven van de christengelovige mannen en vrouwen, die zich inzetten voor de opbouw van het gezin als een kleine *huiskerk* en de verschillende kringen van de maatschappij te vernieuwen met de desem van het Evangelie. Deze roeping concretiseert zich ook in het getuigenis van de gewijde personen, allen aan God geschonken voor de broeders en zusters als profetie van Gods Rijk. Ook in de gewijde bedienaren (diakens, priesters, bisschoppen) die ten dienste staan van het Woord, het gebed en de gemeenschap van het heilige volk van God concretiseert zich deze roeping tot zelfgave in liefde. Alleen in de relatie met alle

³ Vgl. *Boodschap voor de 97ste Wereldmissiedag* (6 januari 2023).

anderen komt iedere specifieke roeping in de Kerk ten volle aan het licht met haar eigen waarheid en rijkdom. In deze zin is de Kerk een symfonie van roepingen waarbij alle roepingen in harmonie verenigd en verschillend zijn en samen “eropuit gaan” om in de wereld het nieuwe leven van Gods Rijk uit te stralen.

Genade en zending: gave en taak

Geliefde broeders en zusters, roeping is een geschenk en een taak, een bron van nieuwe liefde en ware vreugde. Mogen de initiatieven van gebed en bezieling die verbonden zijn aan deze Wereldjongerendag, het bewustzijn van roeping versterken in onze gezinnen, in de parochiegemeenschappen en in gemeenschappen van het gewijde leven, in de kerkelijke verenigingen en bewegingen. Moge de Geest van de verrezen Heer ons wakker schudden uit de apathie en ons sympathie en empathie schenken zodat we iedere dag kunnen leven als herboren kinderen van God, die Liefde is (vgl. 1 Joh. 4, 16), en op onze beurt in staat zijn die liefde door te geven: in staat overal leven te brengen, vooral daar waar uitsluiting en uitbuiting, armoede en dood zijn. Mogen zo de ruimten van de liefde zich uitbreiden⁴ en mag God steeds meer in deze wereld heersen.

Moge het gebed dat de heilige Paulus voor de 1ste Wereldgebedsdag voor roepingen op 11 april 1964 maakte, ons begeleiden op deze weg:

“Jezus, goddelijke Herder van de zielen, die de apostelen geroepen heeft om van hen vissers van mensen te maken, trek ook nu vurige en edelmoedige zielen van jongeren tot U om van hen uw volgelingen en uw dienaars te maken; maak hen deelgenoot van uw dorst naar een universele verlossing, [...], ontsluit voor hen de horizonten van de hele wereld [...], opdat zij in antwoord op uw roepstem hier beneden uw zending kunnen verlengen, uw mystiek lichaam, dat de Kerk is, kunnen opbouwen en “het zout der aarde”, “het licht der wereld” (Mat. 5, 13) kunnen zijn.

Moge u de Maagd Maria begeleiden en beschermen. Met mijn zegen.

Rome, Sint-Jan van Lateranen, 30 april 2023, Vierde Zondag van Pasen

FRANCISCUS

*Vertaling: drs. H.M.G. Kretzers
Eindredactie: A. Kruse MA
Copyright: Liberia Editrice Vaticana/SRKK*

⁴ “*Dilatentur spatia caritatis*”: de heilige Augustinus, *Sermo* 69: PL 5, 440.441.